

„HALLUSSAPITÄJIEN“ SOVINTO-OIKEUDEN TULOKSET

Keskuskomitean täysistunnossa tammikuussa 1910 bolshevikkien puolueryhmän edustajat (jotka kaikki täysistunnon osanottajat tunnustivat yksimielisesti tämän ryhmän edustajiksi) solmivat, kuten tiedetään, sopimuksen puolueemme kaikkien muiden ryhmien kanssa. Tämä sopimus julkaistiin Pää-äänenkannattajan 11. numerossa ja sen seurauksena oli, että bolshevikit laskivat ryhmänsä hajalle ja luovuttivat sen omaisuuden KK:lle *ehdolla*, että kaikki muutkin puolue ryhmät lasketaan hajalle ja että ne noudattavat puoluekantaista, s.o. likvidaattoruusvastaista ja otzovismivastaista, linjaa. Siltä varalta, että näitä ehtoja rikottaisiin, KK:n hyväksymässä sopimuksessa on suoranainen varaus varojen palauttamisesta bolshevikeille (ks. Pää-äänenkannattajan 11. numerossa julkaistua päätöslauselmaa).

Kun muut ryhmät rikkoivat, kuten kaikki tietävät, tätä sopimusta vastaan, bolshevikit olivat pakotettuja jättämään vuosi sitten, joulukuun 5 p:nä 1910, anomuksen, t.s. ilmoituksen sopimuksen purkamisesta ja vaatimaan varojen palauttamista heille takaisin.

Tämän vaatimuksen käsittely tapahtui „hallussapitäjien”: Kautskyn, Mehringin ja Zetkinin sovinto-oikeudessa. Sovinto-oikeus päätti alustavasti vuoden 1911 marraskuun 1 päivään saakka luovuttaa osan varoista tilitysvelvolliseen käyttöön Teknilliselle komissiolle ja Ulkomaiselle organisaatiokomissiolle, joihin kuului bolshevikkien, sovittelijain ja puolalaisten edustajia.

Vuoden 1911 lokakuun aikana kaksi sovintotuomaria, Mehring ja Kautsky, luopui tehtävästään. Kolmannella

tuomarilla ei ollut oikeutta tämän jälkeen olla yksin tuomarina ja hän, jonkin aikaa epäröityään, luopui niin ikään tehtävästään.

Bolshevikkien puolueyhymällä, joka joulukuun 5 p:nä 1910 oli purkanut muiden puolueyhymien kanssa tehdyn sopimuksen, ei siis vuoden 1911 marraskuun 2 päivästä alkaen ollut sopimusperusteisia suhteita entisiin hallussapitajiin. Siitä syystä se otti haltuunsa oman kirjapainonsa ja ottaa haltuunsa puolueyhymän muun omaisuuden.

On itsestään ymmärrettävää, että vapauduttuaan „pitämästä yhteyttä” likvidaattorien, otzovistien ja pelkästään juonittelijain ulkomaisiin ryhmiin, bolshevikkien puolue-ryhmä tulee käyttämään kaikki voimansa — niinkuin sen jäsenten toiminta Venäjän organisaatiokomission muodostamisessa jo on osoittanut — kaikkien puoluekantaisten ainesten tiivistämiseen VOK:n ja sen toimesta koollekutsuttavan yleisen puoluekonferenssin ympärille.

Bolshevikkien puolueyhymän edustajat, jotka solmivat sopimuksen täysistunnossa vuoden 1910 tammikuussa.¹²¹

P. S.* Tämä ilmoitus oli jo jätetty Pää-äänenkannattajan toimitukselle, kun saimme lukea niin sanotun KKUB:n lehtisen, joka sisälsi kahden entisen sovintotuomarin kirjeen vuoden 1911 marraskuun 18 p:ltä. Ketä aikovat Igorev ja Lieber pettää esittäessään itsensä KKUB:ksi, kun latvialaiset ja jopa Tyszkakin ovat siitä eronneet? Miksi he ovat vaiti tuosta eroamisesta? Miksi he ovat vaiti, että marraskuun 18. mennessä oli kulunut jo 2½ viikkoa siitä, kun sovinto-oikeus lakkasi olemasta? että marraskuun 18 p:nä 1911 päivätyllä kirjeellä ei siitä syystä ole eikä voi olla mitään merkitystä? Tai ehkäpä hrat Igorev ja Martov eivät tunnustaneet sovinto-oikeutta *ennen* vuoden 1911 marraskuun 1 päivää? Mutta sanokaa ja todistakaa se, herrat! Ehkä te tunnustatte sovinto-oikeuden vuoden 1911 marraskuun 1 päivän *jälkeen*? Ennen vuoden 1911 marraskuun 1 päivää kaikkien tunnustama sovinto-oikeus *tuomitsi menettelyynne*, sillä teille samoin kuin Trotskillekaan ei annettu centime'akaan pyynnöistänne, vaatimuksistanne ja „vastalauseistanne” huolimatta. Herrat, joiden menettelyn tuomitsi laillinen, kaikkien tunnustama sovinto-oikeus,

* — Postscriptum — jälkikirjoitus. *Toim.*

koettavat nyt piiloutua entisten sovintotuomareiden yksityisen mielipiteen taa, joka ei velvoita ketään. Vuoden 1911 marraskuun 1 päivän jälkeen ei ole olemassa sovinto-oikeutta, ja siinä suhteessa me olemme palanneet siihen tilaan, joka oli olemassa ennen täysistuntoa. Bolshevikkien varojen pidättäminen entisen hallussapitäjän toimesta olisi lainvastaista pidättämistä.

Siinäpä se asia onkin, että hrat Igorev ja Lieber ajavat takaa „sensaatiota”, mutta he eivät uskalla esittää oikeuden historiaa tarkkojen asiakirjojen perusteella. Ellet petä – et myy, siinä heidän mielilauselmansa.

„Sotsial-Demokrat” № 25,
joulukuun 8 (21) pnä 1911

Julkaistaan
„Sotsial-Demokrat” lehden
tekstin mukaan
